

Benjamin Kuras: Evropská unie chystá brzký zákaz humoru coby zbraně pravicového extremismu. Máme se bát také?

- CZ24 News | 25. prosince 2022

EU: Evropská unie chystá brzký zákaz humoru coby zbraně pravicového extremismu. To není fór ani fake-news. Tak si totiž humor definoval řešeršní institut RAN, zvaný původně „Radicalisation Action Network“, ale později přejmenovaný na Radicalisation Awareness Network, aby nezněl tak radikálně.

Založila jej nadace Evropské unie zvaná „Internal Security Fund“, čili fond vnitřní bezpečnosti (že by už nějaký sbor na potírání „vnitřního nepřítele“?). Financuje jej Evropská komise.

V překladu ten název neznamena radikalizaci (jak by se na první pohled mohlo zdát), nýbrž naopak antiradikalizaci (jak se nám druhý pohled zjeví). Je to tedy něco jako „síť boje proti radikalizaci“.

Sdružuje okolo šesti tisíc „frontových praktikantů pracujících denně s lidmi radikalizovanými a radikalizovatelnými“. Přesněji řečeno, nepracuje ani tak „s nimi“, jako spíš „na nich“, tedy na jejich deradikalizaci, a asi ne vždy s jejich nadšeným souhlasem. Provádí na nich „prevenci a boj proti násilnému extremismu ve všech jeho formách a rehabilitaci a reintegraci násilných extrémistů“.

To může znít jako činnost dokonale bohulibá. Zvlášť když je namířena specificky proti „krajně pravicovým extrémistům“, kteří „zneužívají humoru jako své „centrální zbraně extrémistických hnutí k podvracení otevřených společností“.

Takovéto zneužívání humoru dokumentuje referát RAN ze srpna 2021. Je nazván „*It´s not funny anymore*“ čili „tady končí sranda“, s podtitulkem „jak pravicoví extrémisté používají humor“. Sepsali jej dva němečtí akademici s typicky německým smyslem pro humor a typicky německými jmény Maik Fielitz a Reem Ahmed.

Odhalují pravicové extrémisty vymýšlející „hravé způsoby sdělování rasistických ideologií“. Všimají si, jak tento trend nastolil „nové standardy šíření extremismu ironickým maskováním“. Dal tak vzniknout „nihilistické formě humoru namířeného proti etnickým a sexuálním menšinám“ a „podvrací liberální demokracii“. Přibližuje tím „práh násilí“. Jak se pravicoví extrémisté „sžívají s online kulturami“, mění své metody tak, že „zastírají extrémistické pozice maskou ironie.“ A přikrývají „extrémně pravicové narativy hávem vtipnosti.“ Tak se „z digitálních subkultur vynořuje nová generace násilných extrémistů bez organizačního centra.“ Používají „cynický smysl pro humor zaměřený na znecitlivění svých spotřebitelů k používání násilí.“

Studie oněch dvou německých humorologů „odhaluje extrémně pravicový ekosystém a upozorňuje na šíření různých variací humoru procházejících různými online platformami nenávisných kultur“. Vnímá jej jako „směsici dětinského rošťáctví, komunikativní ambivalence a silné dávky nihilismu propagující extrémistické ideje“. Vystopovává v něm „přeformulování předsudků a jejich zakuklení do vtipného jazyka, souhru nenávisti a zábavnosti.“

Humor, používaný v technikách přesvědčování, je „obzvlášť atraktivní pro extrémistické skupiny“, neboť „aktivuje potlačované emoce, uvolňuje inhibice, a umožňuje okamžitou a spontánní výměnu pocitů“. Ale zároveň „posiluje identifikaci s vlastní skupinou a vymezení proti vnějším skupinám“.

Ještě taky „humor pomáhá přerámovat nenávistné ideologie a tím oslabuje námitky proti postojům, které by jinak byly odsouzeny širokou veřejností“. A nakonec „pomáhá zakrýt vlastní barbarství a ignorovat následky vlastní rétoriky a vlastních činů“.

Takže co humorista, to extrémně pravicový terorista. A teď si všimněme, že kromě té nenávisti, násilnosti a předsudků k té extrémně pravicové násilnické předsudečné sebrance tito humorologové přiřazují i takové pisálky, kteří „v boji proti liberální demokracii používají kritiku toho, čemu říkají politická korektnost“. Neboť oni „humor používají jako zbraň v odboji proti politické kultuře, která údajně omezuje svobodu projevu“.

Tak nám tento agresivně progresivní dokument prozrazuje, že má spadeno i na autory a čtenáře všeho, co by si trouflo dělat srandu z politické korektnosti, wokeismu a všech těch progresivních forem ochrany před „dezinformacemi“ a z podobného omezování svobody projevu, které má tu chutpe říkat si „politická kultura“. Deradikalizátoři mají tedy spadeno konkrétně i na mě a já to беру osobně a paranoicky.

Sledujeme zde útok na humoristy obecně a na humor jako takový, protože radikálním úkolem a radikální povinností humoru je utahovat si radikálně ze všeho, co se bere vážně, zvláště když se to snaží druhé uvážňovat a deradikalizovat. Brzy tedy bude každý vtípek namířený na vládnoucí kliky zpokrokovělych západních demokracií (donedávna klasifikován jako legitimní satira) moci být analyzován jako zárodek násilného zločinu nenávisti. Pracuje na tom šest tisíc „frontových praktikantů“. S tímto zadáním:

„Vyvinout a podpořit více zdrojů zaměřených na chápání čilé online kultury, jakou pravicoví aktivisté zneužívají. Zlepšit vzdělání v memech, kódech a symbolech online, aby vypadaly autenticky při angažování s mládeží. Budovat efektivní partnerství s technologickým sektorem a badateli na rozvoj znalostí o novém rozvoji.“

Na první poslech to zní jako geniální nápad, jak z EU vymámit peníze. Jenže jakmile někdo od EU peníze dostane, musí za ně vykazovat činnost, na něž je dostal. Tou podle výše popsaného zadání bude sledování, udávání, cenzura a perzekuce humoru a humoristů.

Jak praví jedno moravské přísloví, „byla by to sranda, kdyby to nebyl průser“. My jsme totiž z dějin poučení, že ztráta humoru je jedním z pramenů totalitního myšlení, které může postihnout kohokoli kdykoli, včetně třeba i tohoto ctihodného shromáždění. Rodí se pokaždé, když bereme sami sebe a svůj zaručeně správný výklad reality tak vážně, že kvůli němu dokážeme obětovat stará přátelství, nezískat nové poznatky a přijímat nadvládu nudníků.

Nudníci jsou lidé, kteří raději mají raději pravdu než randu. Jak nedávno pravil Joe Biden, „my Demokraté dáváme přednost pravdě před fakty“. Nudníci taky rádi vládou a ovládají, žádají si úctu a snaží se vás obrátit na svou pravdu. Když se jim to nedaří, odříznou vás od slušné společnosti a zdrojů obživy a vymažou vás z veřejného povědomí, až po vás pes neštěkne. Nemají-li k tomu moc, aspoň vás vyřadí se svého adresáře.

V nebezpečí stát se nudníkem se může ocitnout každý, kdo se do hry o úctu, pravdu a moc nechá vtáhnout. Není jej zcela uchráněno ani toto ctihodné shromáždění.

Odboj proti nudnictví je životně důležitou a téměř výlučnou součástí západní civilizace od té doby, co Aristofanes vymyslel komedii. Vrcholy komediálního umění vytvořila anglofonní kultura, od Chaucera a Shakespearea přes Charlie Chaplina a Laurela a Hardyho po pana Beana a Monty Pythona. Nebýt anglofonního světa, veškerá sranda na této planetě mohla skončit v roce 1940.

Jenže sranda je dnes ohrožena i v té anglosféře, když i londýnská univerzita si jako podmínku

angažmá komiků klade, a žádá to od nich stvrzeno vlastnoručním podpisem, že jejich humor nebude obsahovat žádný „rasismus, sexismus, classismus, ageismus, homofobii, xenofobii, islamofobii, anti-religion nebo anti-ateismus.“

Za takovýchto podmínek je humor nepraktikovatelný, upozornil Montypythonec John Cleese a přestal se jím živit. My si k tomu můžeme dodat, že bez humoru západní civilizace přestane být západní civilizací. My toho té chřadnoucí západní civilizaci hodně dlužíme, chceme v ní zůstat a hlavně chceme, aby ona zůstala v nás, prostě proto, že všechny ostatní nabídky jsou mnohonásobně horší. Churavější demokracie je pořád lepší než ta nejzdravější diktatura.

Proto by se slušelo jí podat záchranné lano. Tím lanem může být nedávný objev Montypthonce Michaela Palina vyjádřený těmito slovy: „Češi jsou nejsrandovnější národ, který znám.“

Možná bychom to měli přijmout jako výzvu k humorem vyzbrojenému odboji a reconquistě civilizace z područí nudníků a jejímu návratu do náruče komiků, šašků a srandistů, schopných odhalovat a zesměšňovat nudníky, než se dostanou k moci. Jakou formu by tento odboj měl mít, odevzdávám do svobodné debaty tomuto ctihodnému shromáždění.

AUTOR: Benjamin Kuras